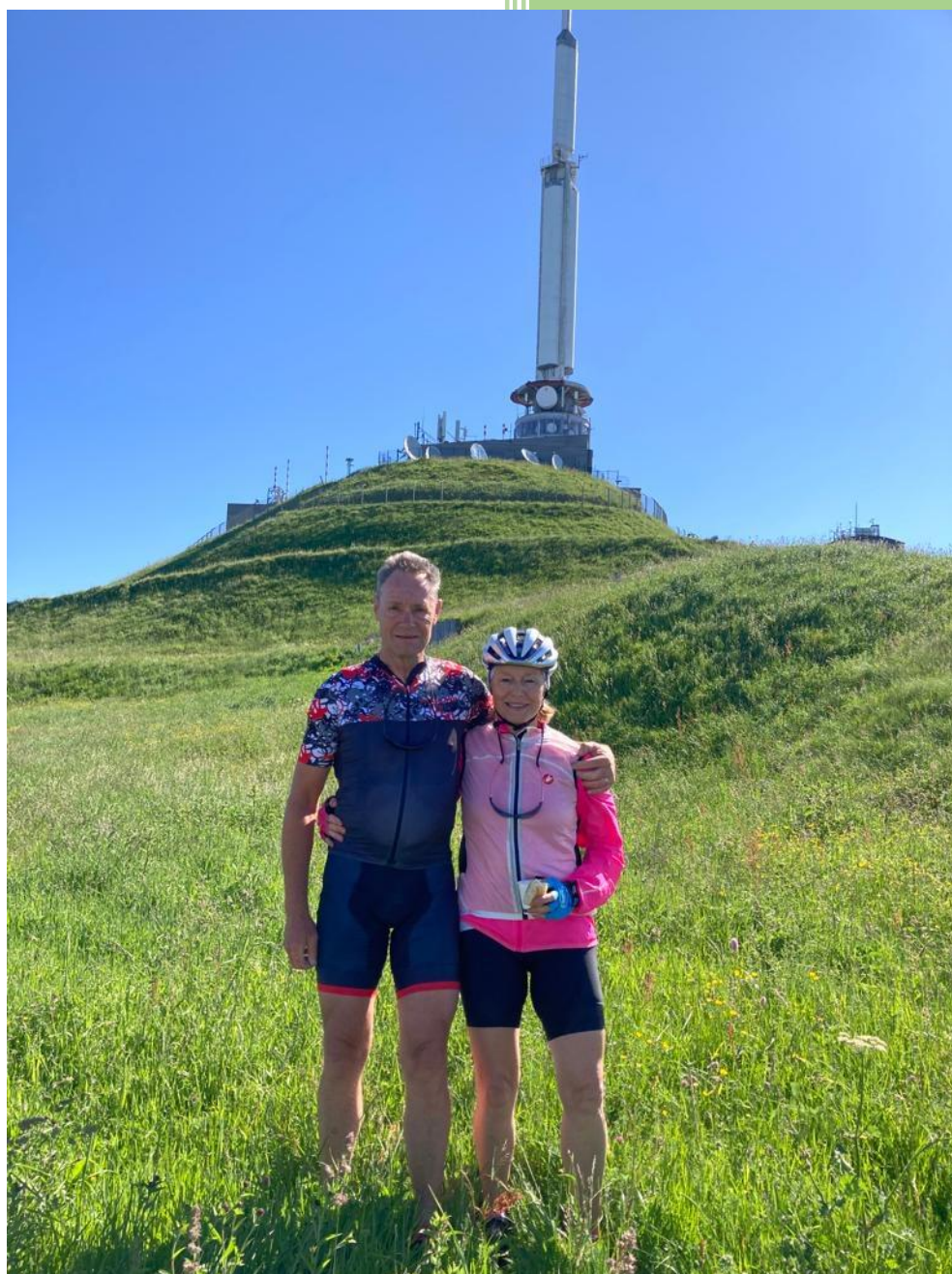

2023

Vasa Sportweek Puy-de-Dôme

VASA Sport fietsweek Puy-de-Dôme 230618 t/m 230625

16 juni: Vierzon

Anja had besloten om toch een dag eerder te vertrekken. Rustig aanrijden haar idee. Tevoren had ze gevraagd hoe laat we zouden gaan rijden. Ze dacht om 9:00 uur. Ik vond dat oké, met in het achterhoofd dat het wel 10:00 uur zou worden en zo geschiedde.

Afijn, op weg naar het eerste reisdoel Clermont Ferrand om die uitgebreid te bekijken. Dat we nog onderweg, zo'n 1,5 uur voor CF, nog een overnachting zouden pakken, lag in de lijn der verwachtingen met het oog op relaxed de vakantie ingaan.

Naast een lange schuifelpassage langs Parijs, verliep de reis voorspoedig. Anja had intussen een stop voorgesteld bij Vierzon, waar we in een Amerikaans getint hotel (Route66) onze intrek namen.

Helaas wel 2 restaurants naast het hotel, die pas om 18:45 uur zouden opengaan. De recensies waren ook niet best, dus een mogelijkheid om het stadje te gaan bezichtigen. *Niet groot, wel aardig.*

Bekend om zijn tuinen. Bij de brug heerlijk buiten pizza gegeten, op een gezellig druk terras.

Daarna terug naar het hotel en een aangename nacht in (onder de San Francisco Bridge?) met de airco aan.

Zzzzzzzzzzz...

17 juni: Clermond Ferrand

We leren het al, het vakantie vieren. Dus uitgeslapen aan het ontbijt, wat vrij simpel was, maar goed genoeg. Daarna op pad, de laatste loodjes naar CF.

Onderweg

De eerste indrukken van de Puy-de-Dôme

Nog even wat zweet in Anja d'r handpalmen. De route loodste ons door een steeds smaller wordend straatje, met aan het eind nog twee rotsblokken om de doorgang nog wat te verkleinen. "Denk om de spiegels! Oh, oh jee, nee!" Ik sloeg er maar geen acht op en ook niet op de stukken die al uit de muren gereden waren, gewoon de lijn houden en ongeschonden erdoor. Dan 100 meter rechts was onze overnachtingsplaats en een parkeerplek recht voor de deur. Helaas "Paymant".

Dus een automaat gezocht en na 2 keer gelukt om 'max' te betalen, €30,00 tot 15:54 uur! Daar was iets misgegaan. Anja had veel contact met de huiseigenaar, maar die kon alleen melden dat er iets met de automaat was en dat we dit bij de politie moesten gaan aangeven. Eerst maar de stad in en later zien we dan wel.

Kuieren en volslagen verrast door de vele eet- en drinkgelegenheden binnen en buiten, in alle hoeken, pleintjes en nauwe steegjes. Uiteindelijk wilden wij ook wat naar binnen krijgen, we hadden een leuk pleintje ontdekt, en er was een tafel vrij. Bestellen, maar om 14:01 uur was dat niet meer mogelijk, de eigenaar stelt zich heel "Frans" op, dus dan maar een Orangina en een Grimbergen blond en dadelijk op de kamer wat eten. Zo gezegd, zo gedaan. En ook het parkeerprobleem aangepakt. Opnieuw naar de automaat en nu voor €3,30 tot maandagochtend 9:04 uur gedekt. Wonderlijk!
Het verlies van €30 maar voor lief nemen.

Na wat gerust en gelezen te hebben via de shortcut naar het centrum (slechts 3 minuten i.p.v. de 20 vanmorgen). Een ander rondje gelopen en weer sprakeloos, nu van de groteske gebouwen voor het magistrale plein. Een excentrieke dame van een tattoo-shop. Maar ook de zwarte kleur van sommige bouwsels en (voor studenten?) de riante eetgelegenheden, veel en vet.

In de ban van de komende Tours

en beschilderde muur (van grauw naar idyllisch)

Toch zelf weer gekozen voor het pleintje en aldaar specifieke thaise gerechten genomen (Jan was daar gek op).

Heerlijk rustig en voor ons doen langzaam gegeten en genoten van het volk (en Anja van de jenglemuziek, nietwaar?).

Terug naar ons appartement voor een welverdiende nachtrust, na eerst nog een ommetje door weer een ander stadsgedeelte. Dit was bescheidener, minder winkels en leuke hoekjes, maar zeker een extra ervaring, waardoor we Clermont Ferrand zeker goed hebben leren kennen.

18 juni: Le Mont-Doré

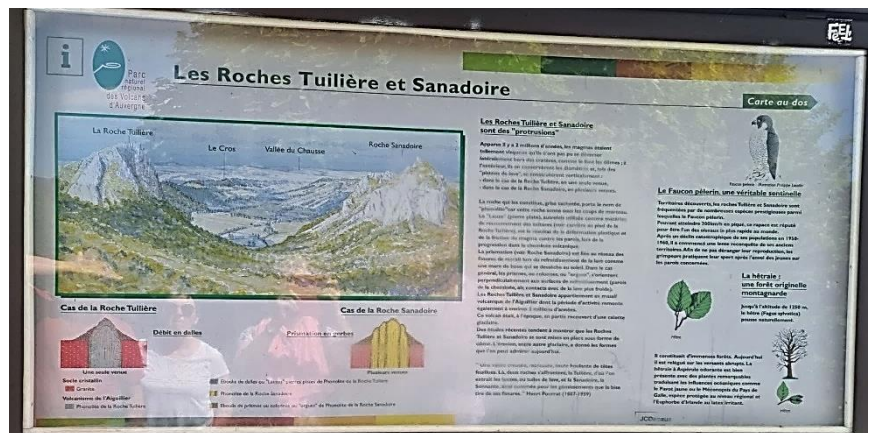
Laat op, wat een rustige plek. Op ons gemak ontbeten, een mandje was aan de deurklink gehangen. Voldoende variatie en lekker, genoeg om ook voor de tussen de middag nog wat te hebben.

We hadden ook nog een attractie te bezichtigen, namelijk het oudste "Le veille Montferrand". 8 minuten rijden, maar het viel uiteindelijk toch wat tegen. Alleen was er veel volk bij de kerk voor de 'eerste heilige communie' van de jongeren. Schitterend hoe de meisjes opgesmukt waren.

Snel door naar Le Mont-Doré, onze Vasa fietsbestemming.

Onderweg al genoten van de prachtige natuur en omgeving, het begint al te kriebelen. Nog wat sightseeing van bovenaf bij een romantisch dorpje en later op de top van Col de Guéry, waar een uitzicht was over het dal, met twee "gezusterlijke" toppen die als attractie waren aangekondigd. Nog 20 km dalen en dan bij het hotel.

Na inchecken en uitpakken een wandeling door het dorp en op een terrasje een verfrissing gehaald. Daar ook Marco en de eerste gasten gezien. Om 16:30 uur verzamelen voor een rondje inrijden en de benen testen in het hogere berglandschap.

Een mooi tochtje met wat klimmetjes en een leuk dorpje met thermische baden. Daarna douchen en om 19:00 uur buffet en hoofdmaaltijd (geen keuze) en buffet toe, zeer uitgebreid en allerlei lekkernijen. En om 20:45 uur de eerste briefing door Marco, Margriet en Erwin. En dan ... velen zenuwachtig de nacht in.

19 juni: Chaîne-des-Puys

De spanning zat er al goed in bij de groep na de briefing van gisterenavond. Een vooruitblik op de fietsdag, een beeld van wat te verwachten staat voor de verschillende routes en natuurlijk de tips en trucs van de Vasa deskundigen. Op naar de vulkanen!!

Om 9:00 uur zouden we vertrekken, maar er bleken al diverse deelnemers/groepjes eerder vertrokken te zijn. Geen ramp, dus met de overigen aan de start een fotoafdruk gemaakt voor het nageslacht en we konden los.

Rustig inrijden tot bijna onderaan de eerste klim en dan ieder voor zich of met een groepje.

Anja vond partners in Marco en Henk.

Ikzelf volgde een ander, die een mooi tempo hield, zodat ik mijn hartslag gecontroleerd op kon laten lopen. Overigens was dit een eenmalige actie van mijn voorganger, ik begreep later dat hij daar al over zijn macht was gegaan.

Op de top alleen verder en gestaag de kilometers onder me weg laten schuiven. Naast de prachtige natuur - een grote eekhoorn en een valk gezien, de ganse weg vogelengezang, en al die kleurenpracht van bloemen en vlinders, afwisselend met de bossen en glooiende velden - was er één opmerkelijk moment:

Al vrij vroeg op de route stond een fietsgezelschap ouderen op de splitsing van T-kruising. Ik moest linksaf langs hen heen. Op het moment van passeren, na al geroepen te hebben, stapte de man die het meest op de weg stond op zijn fiets en slingerde daarbij naar links, net daar waar ik passeerde. Ik kon niet verder naar links door de vluchtheuvel en met een schreeuw week de man terug. Onhandig en doordat hij geen snelheid had viel hij omver. Gewacht om eventueel assistentie te verlenen, een "oude" man kan alles breken, maar het viel uiteindelijk mee.

Daar werd ik ook bijgehaald door 2 collega's (Henry en John) die de 105 km gingen doen en even op en af samen opgetrokken tot de routes weken. Daar werd mijn gedeelte pas echt mooi, een weggetje slingerend door het stille woud. Daarna een helse afdaling om onderlangs de Puy-de-Dôme te gaan, op naar de ravitaillering met een behoorlijk klim om er te komen.

Gelukkig kon ik zo de aansluiting vinden bij de laatsten van de kortere routes, nog 3 man stonden zich tegoed te doen aan meloen en banaan, en ook ik liet mij makkelijk daartoe verleiden. Nog wat water aangevuld en zo de terugweg aangevangen.

Onderweg nog wat collega's opgeroepen en met een mooie tijd de eerste rit doorstaan.

Anja had Hans (what's in the name) bijgestaan door hem te wijzen op niet te snel de berg opgaan, maar doseren. Dat leek goed aan te slaan, want bij binnenkomst in de eetzaal werd ik door Hans gewezen op de hulp van mijn fantastische vrouw! Dat valt natuurlijk ook niet te ontkennen.

Het diner was redelijk en na het eten volgde de Vasa briefing en uitwisseling van ramingen van de dag. Met anja nog wat gewandeld op zoek naar een café voor een kop koffie. Wat nog lukte ook en toen terug en de luiken toe.

- De garmin gaf 10 klimmen aan.

20 juni: L'Artense

Bij de briefing gisteren slechts 2 en Erwin die voor zwart wilden gaan, niemand rood, een groot gedeelte geel/groen of groen plus, en 2 die een aparte korte route zouden krijgen. Verder geen noemenswaardige aankondigingen.

Voorspelling: kans op regen gedurende de dag, het mocht geen naam hebben, 2 miezerbuitjes waar het water bij aanraking met lichaam/kleding al verdampte.

Over de tocht ben ik weer heel lyrisch. Een meer vriendelijk gebied dan gisteren. Soms heel open en glooiende velden, gelardeerd door bosschages en/of heuvels in de verte. Dan weer mooie boswegen, donker door het volle groen van de bladeren, maar ook opener met prachtige oude witte stammen. Meerdere meertjes, en bij 1 een gebrul van de kikkers de stilte even wegnamen. Stevige klimmen, maar ook kuitenbijtende hupjes. Het bleef maar op en neer gaan, soms met percentages van 10 tot 15%. En ook wat langer door, een goede training voor zondag.

Bij het laatste meer was de Ravi. Naast Margriet nog 3 personen waaronder Anja. Verrassend. Wat bleek, zij had na 27 km een gebroken spaak opgelopen en verder fietsen was niet mogelijk. Margriet had ze opgehaald en zodoende heeft ze wel heel de tocht gezien, die ze had ingepland.

De break was bij 95 km, dus nog 30 km te gaan, met nog 1 bijzondere lastige klim. Helaas daarvoor lagen hapjes, die net zo goed in de categorie klimmen hadden gepast. Afijn, we zullen doorgaan.

In die laatste klim op 3 km voor het eind Hans weer bijgehaald, even opgeofferd en door om het volgende bordje te fotograferen. Natuurlijk ook Hans vastgelegd toen hij weer aankwam. Samen naar de top en hier ook even elkaar, samen en apart, (laten) vastleggen.

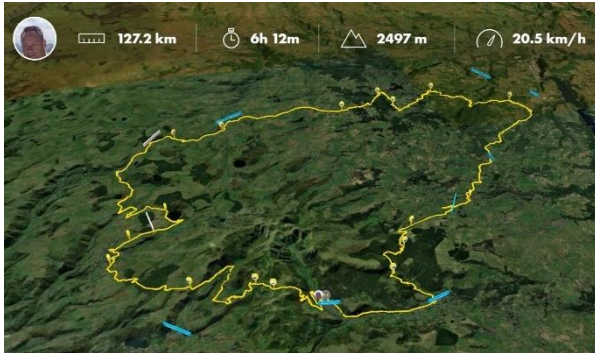

De laatste 5 km was een geweldige afdaling, zo Le Mont-Doré in.

Daarna ging Anja met Margriet naar een fietsenmaker in CF. Waar een nieuwe spaak professioneel werd gemonteerd incl. de uitlijning. Gefixed, morgen (mogelijk) weer fietsen.

Mogelijk, want het weerbericht is niet denderend. Mede daardoor heeft Erwin 6 nieuwe routes bedacht en kunnen we misschien tussen de buien door laveren. Morgenvroeg maar even zien.

Koffie op de kamer was een goede keuze, want we waren nog niet boven of het begon te plonzen, later ook onweten.

- De garmin gaf 12 klimmen aan, maar ...

21 juni: Le Camp (aangepaste routes)

Zwaarwegende overdenkingen over wat te doen.

Het weerbericht op de verschillende is wisselend over wanneer het gaat regenen. De meeste kans op droog weer tussen 10:00 en 14:00 uur.

Nieuwe routes op de app, welke te nemen?

Ik koos natuurlijk weer voor zwart, 98 km, en Anja wilde compenseren van gisteren, dus rood 85 km.

Het downloaden naar de garmin ging bij mij goed, maar de I-phone van Anja gaf problemen. Met hulp van derden toch de truc gevonden, maar de vertrektijd was behoorlijk onder druk gezet. Ik kon net aansluiten, maar Anja startte later. Ook had ze nog problemen met het schakelmechanisme na de spaakbreuk van gisteren. Ook hier was weer een collega fietser (Karel) haar behulpzaam en kon ze snel door.

Op de eerste, toch wel steile klim kwamen we elkaar tegen, zij op en ik neer. Succes verder en door.

Ja, de machtige klim liet zien dat ik zeker niet bij de beste klimmers gerekend kan worden. Wel hield ik mijn hartslag redelijk stabiel rond de 130, al waren sommige stukken te pittig (10-11%) om geheel controle daarop te houden, maar tot max 135 was zeker binnen de grenzen.

Een mooi uitzicht op de top en even met een groepje staan genieten. Erwin kon aan de wolken zien dat we het voorlopig droog zouden houden gezien de richting die wij op zouden gaan. Hij zou gelijk krijgen op een enkele spetter na en een klein buitje op het eind.

In de afdaling moest ik Erwin en Daan toch laten gaan, de enige twee die ook de 100 zouden doen. Ik blij voorzichtiger dan vroeger. Wel even Michael, de vriend van Marco, in mijn wiel meegekregen, maar door tempo te blijven rijden, raakte ik hem kwijt.

De rest van de route werd na 35 km pas weer mooi, een prachtig bosweggetje leidde ons naar noordelijker en hoger streken, waar grotere landerijen het schouwspel waren. Ja, heel veel rolletjes! Een vakantiegevoel.

Er zouden roofvogels zijn in deze streek, helaas geen waargenomen. Over de Route de César (heeft verder iemand het bordje opgemerkt?) door. Ook even verderop nog langs een militaire basis gekomen, een groot complex met vele barakken, een hoofdgebouw wat van de weg af en wat afvallige tanks.

Met nog ongeveer 24 km voor de borg, stond Margriet weer met de Ravico klaar. Daar waren ook Erwin en Daan, die ook gelijk op pad gingen, en Henry, die op zijn gemak zat, en zijn collega Jos.

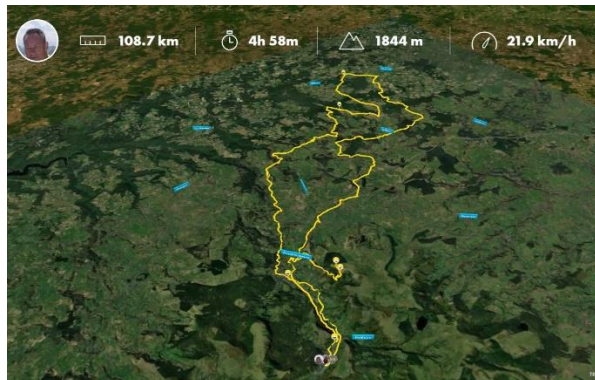
Na de verfrissing vertrok ik vrij snel, waarna ook de beide anderen aanstalten maakten. Even later passeerden zij me toen ik een fotostop inlastte. En kort daarna een bui, waar ik een regenjack aandeed en hen toen weer voorbij ging omdat zij onder een brug schuilden.

Verder gestaag voort, redelijk op mijn gemakje en in een heerlijke tred. Bij ons dorp Le Mont-Doré rechtsomkeer om Anja tegemoet te gaan. Opgewacht, op een bankje met zicht op beide kanten in La Bourboule van de Dordogne, en toen samen de laatste klim gedaan.

Weer een mooie tocht, maar voor mijn gevoel was ik al redelijk verzadigd van al het moois.

- De garmin gaf 9 klimmen aan + 1 extra.

22 juni: Dordogne

Heerlijk om in bed te blijven liggen.
De pijpenstelen zijn dan wel even verdwenen,
maar ze trillen nog na in mijn genen.

Niet getreurd en me uit bed gesleurd,
met als opdracht tijdens het ontbijt
wat vandaag het meest gedijt.

Wandelen een optie naar de cascades,
maar daarvoor zing ik geen ballades.
Ook een stevige klim in het vooruitzicht,
is vandaag geen liefde op het eerste gezicht.

Anja opperde een tussenoplossing,
de benen losmaken op rustige wegen met bebossing.
Zo koos ik uiteindelijk voor geel,
met weinig inspanning, toch plezier in het geheel.

De hartslag niet hoger dan 120 slagen per minuut,
is eigenlijk net zo zwaar, absoluut.

De voldoening vandaag was uiteindelijk Anja's vraag,
lag in het opbrengen (tergend langzaam) van geduld
en het toch opkomen van iedere bult.

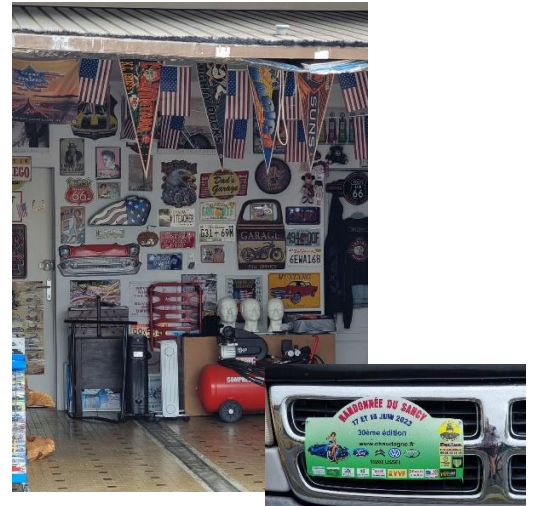

Dit maal meerdere leuke plaatjes en plaatsjes, zelfs een markt in Tauves over enkele straatjes.

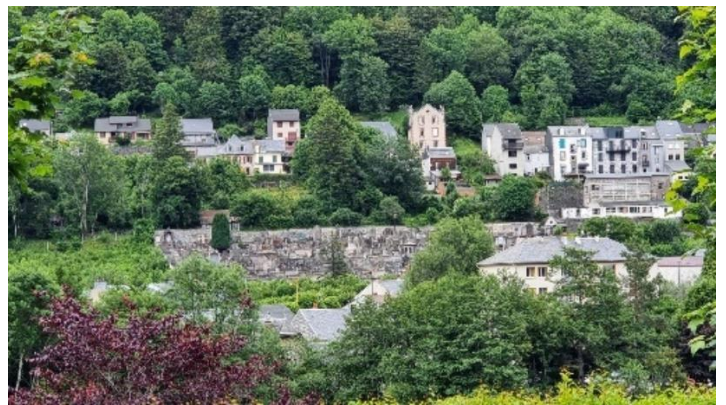

Begin en einde van de Gorges, een mooi bosrijk en uitermate stil krommend weggetje langs de Dordogne.

Met de camera op slag, de mooiste plaatjes van de dag en ondanks het vochtige weer, toch weer blij deze keer.

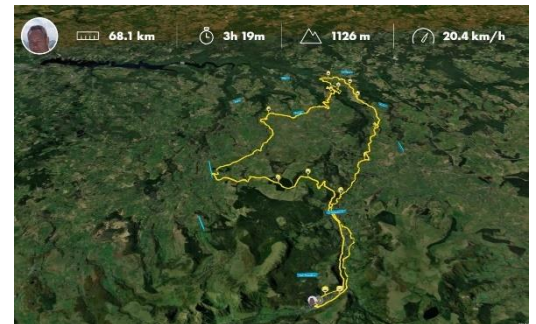

Tussen de middag was daarom tijd voor een gezamenlijke lunch bij de Italiaan en daarna in bed om de middag voorbij te laten gaan.

Het regent vol continu door, ook dat te horen bij het liggen op één oor.

In stille ambiance met z'n twee is het wachten op het diner. Aansluitend dan de dagelijkse briefing, een genoeglijke onderbreking, waarna we weer weten waaraan we morgen toe zijn, met waarschijnlijk wel meer zonneschijn.

- *De garmin gaf 3 beklimmingen aan.*

23 juni: Cézalier

Vandaag weer gekozen voor een zwarte route. Het zou weer aangenamer weer worden, maar eerst toch even door de kilte heen bijten. Met de Col de Croix St. Robert voor de boeg viel dat dus wel mee, een steile jongen, die we met de gehele groep gelijk gingen aanvallen.

Het begin altijd weer lastig zo'n stevige col, dus rustig op het hartslag naar boven. De één na de ander laten gaan, maar gelukkig bleven ze bovenop wachten.

Daarna met een grote groep de afdaling in, zo'n 37 km dalen. Na het minder steile deel kwam een lange flinke goed liggende 3-4% daling, waar Erwin, Daan en soms ook ikzelf kop-over-kop de rest op afstand reden. Heerlijk om zo te knallen.

Daarna oneindig klimmen, een weg die net geasfalteerd was en vol gestort met kleine steentjes (lastig rijden) tot het plateau waar een wijds uitzicht was op de omgeving, een soort klein-Mongolië volgens Margriet. Wat kilometers zo op en neer tot aan de Ravito.

AANKOMST BIJ DE RAVITAILLERING

Een behoorlijke rustpauze genomen, maar géén spoor van de achtervolgers.

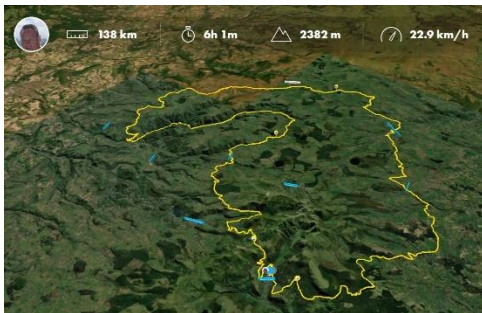

P.S. Erwin heeft vele mooie foto's geschoten en Daan een selfie.

Bij de voortgang nog even op en neer, en dan scherpe haarspeldbochten naar beneden, wat een tempo, duidelijk ook wel de voorzichtigste afdaler. Daarna weer een pittige klim, waar ik Daan en Erwin moest laten gaan. Erwin heeft nog even gewacht en omdat zij de extra col nog wilden doen. Of ik meeding, maar ik heb ze succes en plezier gewenst, het was voor mij buiten de 138 km toch een station te ver.

De rest van de rit was de moraal minder en de benen leeg. John en Henry kwamen me voorbij en kon ik niet aanhaken wel hen nog een eindje in beeld kunnen houden m.n. door het dalen. Uiteindelijk heb ik hen op de laatste, langere klim uit het oog verloren. Hangen en wurgen om boven te komen en blij dat het erop zat.

Weer van een prachtige natuur mogen genieten. Wel trots dat ik lang op hoog tempo mee kon.

Anja op haar route vandaag

- *De garmin gaf 12 klimmen aan.*

24 juni: Monne

Vandaag een opdracht!

"Géén zwarte route, rustig aan en sparen voor de dag van morgen", aldus Anja.

Zo gezegd, zo even dan.

Weer heel rustig de klim op naar Col de Query langs een mooi meer. Bovenop stond de eerder gestarte collega's voor de kortere versies (de groep van 7).

Met een vijftal kwamen we samen (*Erik, Rik, Michael, en Maarten*) en zo daalden we met allen hijgend achter me (volgens Maarten die direct achter me zat) in volle vaart af.

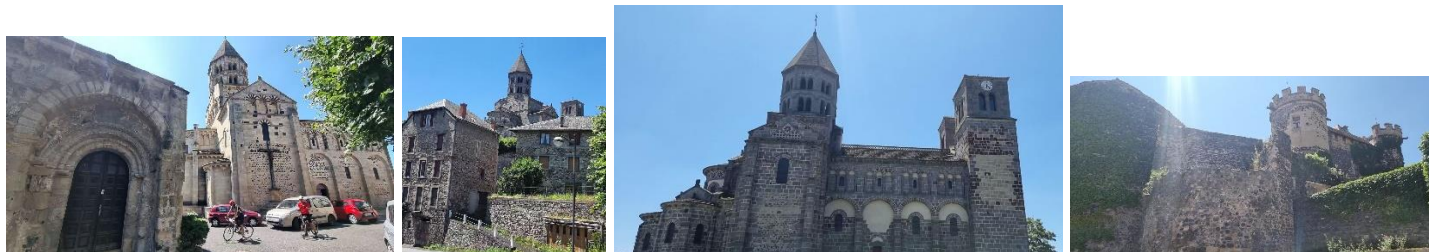

Wat stevige pukkels tussendoor naar her plateau de Gergovië, waar in het verleden Napoleon verslagen was door Vincivius, wat de 2e keer niet lukte en zijn leger geheel werd weggevaagd.

Hier heerlijk een kop koffie genomen en in de schaduw, het was vandaag weer mooi en zelfs erg warm weer, gezellig met elkaar zitten kletsen. Ook John en Henry sloten zich bij ons aan.

Daarna op naar het toetje, nog wat dalen, maar dan nog 2 stevige klimmen te gaan. Na de eerste klim door gaten in de weg, op behoorlijke snelheid en slecht zicht door de zon en schaduwwerking, een klapband opgelopen. Deze snel gelapt met hulp van Rik en toezicht van Erik (opmerking: dat heb ik slechter zien doen).

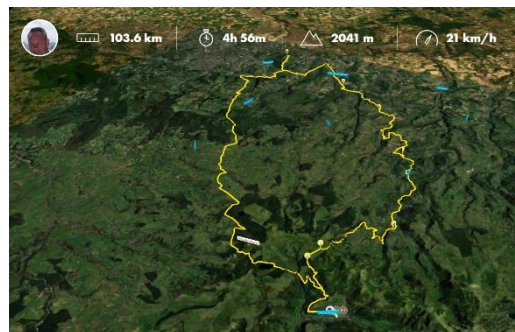

De achtervolging in en bovenop met elkaar weer samengekomen (geen John en Henry, waren elkaar ook kwijt geraakt en Henry had geen garmin, wel analoge kaarten. Ze hebben elkaar toch weer gevonden).

Op de volgende klim weer een leuke band. Door de eerdere klapband had ik het idee dat er geen check op de buitenband nodig was. Helaas dus, wel een behoorlijke naald door de buitenband en dus met Rik aan mijn zijde nogmaals een band verwisseld. Dank voor zijn support en band.

Daarna de Buron du Col de la Croix Morand verder op, waar ik Rik metertje voor metertje moest lossen, maar toch niet al te ver achterop raakte. Erwin kwam nog even voorbij stormen en op de top kwam later Daan nog boven, terwijl wij vieren, Michael was doorgedaan met Marco, heerlijk van vazen cola genoten (ik 2 stuks). Ook John en Henry zagen we weer bij de ijshut. Met z'n vieren de laatste 6 kilometers in volle vaart in de gestaag en toch stevige afdaling naar het hotel.

- De garmin gaf 11 klimmen aan.

Heerlijk, weer stevig en gelukkig niet de zwarte route gedaan.

Na wat rusten met Anja nog een terrasje op, waar Erwin, Margriet, Rik en Maarten ook zaten. Gezellig wat gekletst en later ook nog met een Engels echtpaar dat hier deels op vakantie is.

Diner, de briefing (met vele angstaanjagende Tour-de-France beelden uit lang vervlogen tijden - 1988 en eerder) en daarna pakken en de auto voor de deur inladen. Alleen de fietsen lukte 's avonds niet meer doordat om 10:00 uur de zaal afgesloten was.

Op tijd onder de lakens en slapen, ondanks het feest in het dorp. Midden in de nacht wakker en ja, dan gaat het spoken voor de dag van morgen, dus slecht geslapen en dit keer vroeg op.

25 juni: Puy-de-Dôme

Wetenswaardig:

tot specifieke getallen: elite-renners (die in staat zijn om gemiddeld 2,5 tot 3 watt per kilo lichaamsgewicht te trap-pen) kunnen het best een klim met een stijgingspercentage van meer dan 12 procent kiezen, terwijl recreatieve renners (met wattages onder de 2,5 watt/kg) beter onder de 10 procent kunnen blijven. De lengte maakt daarbij volgens het onderzoek niet uit: met een korte klim heb je meer herstelmomenten.

En dus;

Na gisteravond de spanning extra opgevoerd te hebben (Marco was in de Tour-archieven gedoken) en daardoor iedereen toch wel een onderbroken nachtrust te hebben bezorgd, was alles toch weer op en top geregeld om de klim der klimmen af te vinken van de bucketlist.

Om 7:00 uur het ontbijt en de laatste spullen in de auto. Om 7:30 uur stipt het vertrek naar Orcines, waar we de auto konden parkeren en de kaderplaatjes als bewijs van geldige opgang van Margriet in ontvangst namen.

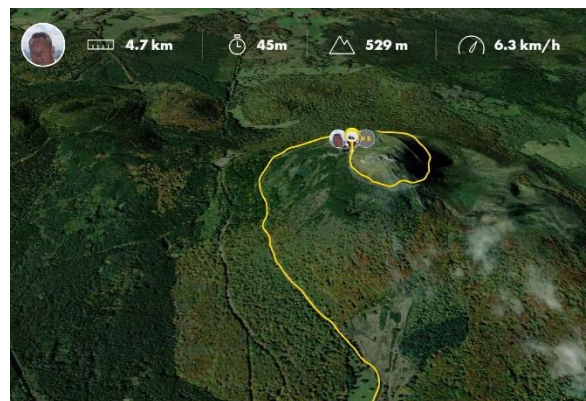

Hier gaan we voor!

Een beetje onduidelijk, we zouden een gezamenlijke foto voor vertrek maken, maar een deel van de groep was al vertrokken. Dus door.

Met een paar zijn we de 4,38 km naar de klim rustig aangereden, alleen Anja had het kennelijk al een beetje op haar heupen of juist in de benen.

Dus even bijtrekken en toen samen de Puist op. In de eerste 2 km bleef ze mooi in mijn wiel hangen, maar toen nam ze het heft in handen en ging een aantal meters voor me fietsen. Dat kwam omdat ik volgens haar te onregelmatig fietste (hartslag rond 135 houden) en zij kennelijk makkelijk bij haar adem kon blijven.

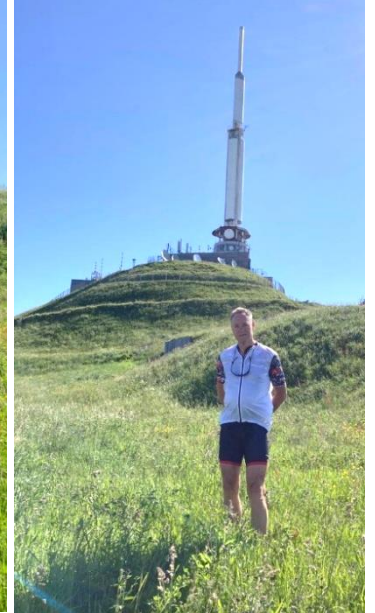

▪ De garmin gaf 1 klim aan!

Op ongeveer 1 km van de finish lag Marco op de grond voor foto's van de groepsleden. Hier even naast Anja gaan rijden voor een echt paar op de foto <mooi gelukt> en daarna mijn HS wat hoger gehouden (137/138) tot 500 m voor de finish.

De nog hogere %'s op dit laatste stuk meer aangevallen om zo toch lichtelijk vermoeid en niet buiten adem boven te komen. Anja volgde kort erop en natuurlijk nog even op de gevoelige plaat gezet. Ze kwam, volgens haarzelf, kotsmisselijk over de streep, al kon ze niet aangeven waar het door kwam. Ze had namelijk voor haar gevoel goed kunnen doorfietsen.

Afijn, uitzichten, foto's, felicitaties en de laatsten nog aanmoedigen tot ze over de streep waren en nog wat verder over het gravel naar de Ravito om de inwendige mens weer te versterken met brood/kaas en koffie. Een 3/4-1 uur gewacht en toen mochten we afdalen.

Daglicht door de tunnel bij Parijs.

De prijsuitreiking op z'n Frans, met alle hoogwaardigheidsbekleders aan het -lange- woord. De beker van de grootste groep gewonnen en daarna huiswaarts ca 12:00 uur.

In één ruk leek ons onderweg toch beter dan nog een overnachting en dus na een lange dag heerlijk het eigen bed in.

Tot het volgende avontuur!

https://youtu.be/w3lkp_WDgmg:

Allez, allez, klonkt het op de Puy-de-Dôme.

Vasa Sport week

Dit zeiden de deelnemers op deze reis

"Daar ligt ie, zie je hem? x 20" (de hele week hadden we de Puy de Dôme in beeld)

"Na die 14% voelt 10% als vlak en 6% als dalen"

"Ik ben hier om te fietsen, niet om koffie te drinken. Maar dit is wel een subliem plekkie waar ik wel moest stoppen"

"Dit is geen col maar een hupje. Nou, de benen zeggen wat anders hoor Margriet!"

"Hé maat, ben jij altijd zo f*cking irritant als je goede benen hebt?"

"Ook zonder de Puy de Dôme hebben we een schitterende fietsweek gehad, zo mooi hier!"